

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7SŽ/12/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010087
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010087.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 843 56 Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Paul Q, s.r.o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 27. októbra 2015, č. RP/59/2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 27. októbra 2015, č. RP/59/2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok v sume 500,- eur v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím zo dňa 27. októbra 2015, č. RP/59/2015, vydaným v správnom konaní č. 662-SKO/2015 žalovaný správny orgán - Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona

č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložil pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 4 000,- eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1, tohto zákona, ktorého porušenia sa dopustil tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA odvysielal

1. dňa 30.03.2015 v čase o cca 20:50:58 hod. komunikát, ktorý bol upútavkou na program Kredenc, a v

čase o cca 21:22:00 hod. komunikát, ktorý bol upútavkou na program Chart Show, t.j. komunikáty, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. bez toho, aby boli na začiatku zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby,

2. dňa 06.4.2015 v čase o cca 20:49:24 hod komunikát, ktorý bol upútavkou na program Búrľivé víno, a v čase o cca 23:46:06 hod. komunikát, ktorý bol upútavkou na program Need for Speed, t.j. komunikáty, ktoré naplnili definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308 2000 Z.z., a teda reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č, 308/2000 Z.z. bez toho, aby boli na začiatku zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, Rada prijala dňa 23.06.2015 uznesenie o začatí správneho konania voči navrhovateľovi vo veci možného porušenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA odvysielal dňa 30.03.2015 a dňa 06.04.2015 komunikáty uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia. Odporca uviedol, že oznámenie o začatí správneho konania bolo navrhovateľovi doručené dňa 10.07.2015 s výzvou, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní s poučením o následkoch nevyužitia svojho práva. Navrhovateľ k začatiu správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti Rade predložil nesúhlasné vyjadrenie, ktoré bolo Rade doručené dňa 03.08.2015. Podkladmi pre vydania rozhodnutia boli záznam vysielania programu Búrľivé víno, odvysielané na programovej službe TV MARKÍZA dňa 30.03.2015 o cca 20:30 hod., záznam vysielania programovej služby TV MARKÍZA zo dňa 06.04.2015 v čase od 19:55 hod. do 00:05 hod. (07.04.2015), prepis/popis skutkového stavu a vyjadrenie navrhovateľa.

Odporca poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 32 ods. 1 a v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorú citoval, konštatoval, že z prepisu/popisu skutkového stavu a záznamov vysielania posudzované komunikáty, propagujúce vysielanie programu Kredenc, programu Chart show, programu Búrľivé víno a programu Need for Speed, obsahovali výňatky z uvedených audiovizuálnych diel; vizuálna zložka okrem sekvencií z predmetných programov obsahovala názov programov spolu s uvedením dňa a času odvysielania predmetných programov; údaj o dni a čase vysielania programov bol prítomný aj vo verbálnej zložke predmetných programov predmetných komunikátov; divák dostal konkrétnu informáciu o dni, čase, názve a prostredníctvom obrazovej zložky čiastočne aj o obsahu vysielania predmetných programov. Posudzované komunikáty tak nepochybné upriamili pozornosť recipienta na konkrétnu jednoznačne identifikovateľnú časť vysielania účastníka konania - navrhovateľa a síce programy Kredenc, Chart show, Búrľivé víno a Need for Speed. Rada dospela k záveru, že predmetné komunikáty naplnili definíciu vlastnej propagácie formou upútaviek a teda definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., v dôsledku čoho sa na predmetné komunikáty vzťahuje povinnosť ustanovená v § 34 ods. 1 uvedeného zákona.

Rada poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308 /2000 Z.z. a článok 19 smernice o AVMS, ktorú citovala, konštatovala, že ako vyplýva z prepisu/popisu skutkového stavu a záznamu vysielania posudzované komunikáty boli odvysielané bezprostredne po komunikátoch označujúcich sponzorov uvedených programov, príp. bezprostredne pri prerušení uvedených programov mediálnou komerčnou komunikáciou. Uviedla, že upútavky na programy Kredenc, Chart show, Búrľivé víno a Need for Speed začali priamo výňatkom z týchto audiovizuálnych diel, cca jednu sekundu po začatí upútaviek sa v strede obrazu objavuje informačný kruh, obsahujúci údaje o dni a čase vysielania jednotlivých programov, ktorý sa následne umiestni do ľavej časti obrazu; farebný informačný kruh nabieha do obrazu upútavky v niekoľko sekundovom oneskorení oproti jej obrazovej zložke,

pričom sa stáva jej súčasťou. Rada konštatovala, že vzhľadom na spôsob zapracovania informačného kruhu ako súčasti vizuálnej stránky upútavky, ako aj jeho obsahové prepojenie s upútavkou, neplní funkciu predelového prostriedku, ale len nositeľa informácie o dni a čase odvysielania programu ako imanentná súčasť upútavky. Podľa názoru Rady farebný informačný kruh nie je možné považovať za prostriedok použitý vysielateľom na oddelenie komerčnej zložky od nekomerčnej zložky programovej služby. Tvrdenie navrhovateľa o použití oddeľovacích prostriedkov v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z. považovala Rada v priamom rozpore s prepisom/popisom skutkového stavu aj so záznamami vysielania, z ktorých je zrejmé, že predmetné upútavky boli odvysielané bez toho, aby im predchádzal akýkoľvek zvukovo - obrazový, prípadne priestorový oddeľovací prostriedok, majúci za to, že v dôsledku absencie oddeľovacieho prostriedku ani nie je možné pristúpiť k druhému kroku a skúmať jeho kvalitatívnu stránku stanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. (zreteľné oddelenie, ktoré vylúči zameniteľnosť reklamy s inými zložkami programovej služby), tvrdiac, že divák tak nebol žiadnym spôsobom informovaný o tom, že začína vysielanie reklamy.

Ďalej Rada uviedla, že zákon č. 308/2000 Z.z. v ustanovení § 34 ods. 1 síce nestanovuje konkrétne požiadavky na obsah a vizuálne stvárnenie tzv. reklamných predelov, ale z daného ustanovenia je nepochybné, že účelom týchto predelov je zreteľne oddeliť reklamu od ostatných zložiek programovej služby tak, aby s ostatnými zložkami programovej služby nebola zameniteľná.

Rada dospela k záveru, že účastník konania - navrhovateľ, porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308 /2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA odvysielal v uvedených dňoch a časoch komunikáty, ktoré naplnili definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 uvedeného zákona bez toho, aby boli na začiatku a na konci, príp. iba na začiatku zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby.

Výšku uloženej pokuty Rada odôvodnila tým, že pri určení jej výšky vzala do úvahy skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), účastník konania - navrhovateľ, bol za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. sankcionovaný už v minulosti, v ktorej súvislosti poukázala na konkrétne rozhodnutia Rady, ako aj na závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti. Pri aplikácii právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods. 2, 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Rada vzhľadom na uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého vychádzala (po 3 319,- eur do 165 969,- eur), považovala sankciu vo výške 4 000,- eur plne odôvodnenú a zodpovedajúcu závažnosti prejednávanej veci.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Navrhovateľ v dôvodoch opravného prostriedku poukázom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona, ktorú citoval, namietal, že odporca nesprávne aplikoval citovaný predpis a znenie § 34 ods. 1 zákona vykladal spôsobom, ktorý nie je akceptovateľný v kontexte posudzovanej situácie, ako ani v kontexte garancií ústavných práv. Dovodil, že spôsob výkladu a nachádzanie obsahu právneho predpisu je v prvom rade podriadené základným výkladovým pravidlám slovenského právneho poriadku zakotveným v č. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Štátne orgány nemôžu pri výklade a aplikácii právneho predpisu postupovať svojvoľne spôsobom, ktorý považujú za najlepší/najúčelnejší. Štátne orgány sú predovšetkým viazané vôľou zákonodarcu prejavenu cez právny predpis. Len zákonodarca je oprávnený ustanovovať limity práv, resp. ukladať recipientom práva, povinnosti. Uvedené vyplýva aj z garancií právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy a vymedzením oprávnení štátnych orgánov podľa čl. 2 ods. 2 ústavy. Garanciám právneho štátu zodpovedá aj požiadavka na predvídateľnosť aplikácie právnych noriem. Účastníci právnych vzťahov musia byť schopní z právnej normy determinovať, aký je

jej presný obsah a aké práva a povinnosti im právna norma uložila. To isté platí aj pri posudzovaní aplikácie právnych noriem štátnymi orgánmi. Štátny orgán pri aplikácii právnej normy môže realizovať len taký výklad, ktorý sú schopní účastníci právnych vzťahov na základe textu normy predvídať. Ak postupuje štátny orgán pri rozhodovaní o právach a právom chránených záujmoch v rozpore s uvedeným, ide o prekročenie jeho právomoci a porušenie subjektívnych práv recipientov rozhodnutia.

Navrhovateľ poukazuje na to, že zákonodarca určil vysielateľom povinnosť i/ realizovať vysielanie reklamy tak, aby bolo zjavné, že ide o reklamu a ii/ oddeliť vysielanie reklamy od iných zložiek programovej služby tak, aby priemerný recipient bol schopný odlišiť reklamu i od iných zložiek programovej služby a súčasne, že zákonodarca ďalej v citovanom ustanovení bez bližšej špecifikácie uvádza, aké prostriedky majú byť použité na oddelenie reklamy, vyslovil názor, že v posudzovanom prípade boli z jeho strany v rámci vysielania reklamných blokov splnené požiadavky definované ustanovením § 34 ods. 1 zákona. Namietal, že rozhodnutie vychádza z extenzívneho výkladu citovaného ustanovenia zákona, ktoré absolútne prekračuje povinnosti uložené vysielateľom zákonom, považujúc výklad a aplikáciu citovaného ustanovenia odporcom za neudržateľnú, ktorá značne prekračuje rámec vymedzený zákonodarcom a rozhodnutím sú ukladané navrhovateľovi nové povinnosti, ktoré zákon nepredpokladá.

Ďalej navrhovateľ poukazuje na to, že vysielanie reklamy je uplatnením práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy, uviedol, že je teda nevyhnutné, aby štátne orgány pri realizácii obmedzenia tohto práva postupovali nanajvýš obozretne, vždy skúmajúc splnenie podmienok pre obmedzenie základného práva v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy. Požiadavku na oddelovanie reklamy od iných zložiek programovej služby možno považovať za obmedzenie práva na slobodu prejavu, ktoré je ustanovené zákonom a sleduje jeden z vymedzených cieľov. Pre ústavne konformný výklad a aplikáciu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona (ako zákonný podklad pre obmedzenie práva navrhovateľa) je však potrebné, aby bola dodržaná proporionalita medzi sledovaným legitímnym cieľom obmedzenia a prostriedkami a formou, akou sa obmedzenie realizuje. Pri obmedzovaní práva je vždy potrebné prihliadnuť aj na všeobecné podmienky obmedzenia práv podľa čl. 13 ústavy. Opatrenia vyžadované od vysielateľov nemôžu byť zjavne neproporcionálne k cieľu sledovanému zákonom. Zákonodarca vyžaduje a v súlade s týmto je odporca oprávnený vyžadovať od navrhovateľa iba také opatrenia, ktoré zabezpečia dosiahnutie sledovaného cieľa. Zákon nedáva odporcovi priestor na vlastnú úvahu o tom, ako má oddelenie vysielania reklamy od ostatných zložiek programovej služby vyzeráť. Zákon vyžaduje výlučne len to, aby bola reklama odlišiteľná od ostatných zložiek programovej služby.

Navrhovateľ poukazuje na skutkové okolnosti danej veci ďalej dôvodil, že nie je zrejmé na základe čoho odporca dospel k záveru, že použitý spôsob oddelenia, ktorý je nositeľom informácie, nemôže byť zároveň aj oddelovacím prostriedkom, keď zákon uvedené nevyklučuje. Navrhovateľ v danej súvislosti poukázal tiež na skutočnosť, že vymedzenie požiadaviek na oddelenie reklamy od iných zložiek programovej služby, uvádzané odporcom v rozhodnutí, je príliš striktné a ide o rozširujúci výklad ustanovenia § 34 ods. 1 zákona. Namietal, že takýto výklad a aplikácia právnej normy nie sú primerané sledovanému cieľu a vo svojej podstate predstavujú obmedzenie práv navrhovateľa nad rámec zákona, majú za to, že rozhodnutie je v rozpore aj ustanoveniam čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy. Výtýkal odporcovi, že mal skúmať nielen to, či dodržal formu (zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky), ale aj spôsob oddelenia (tak, aby reklama a telenákup neboli zameniteľné s inými zložkami), čo však odporca vôbec vo vzťahu k zameniteľnosti neskúmal. Mal za to, že odporca teda pochybil v tom, keď požiadavku zákonnej povinnosti - „zreteľne“ ... tak, aby neboli zameniteľné...“, skúmal iba z pohľadu zreteľnosti bez toho, aby skúmal, či vôbec došlo (mohlo dôjsť) k zameniteľnosti. Navrhovateľ mal tiež za to, že v zmysle § 34 ods. 1 zákona však na porušenie povinnosti nestačí, aby oddelenie vysielania reklamy a telenákupu bolo nezreteľné, porušením povinnosti uloženej týmto ustanovením je až situácia, kedy je oddelenie vysielania reklamy a telenákupu nezreteľné až takým spôsobom, že v dôsledku toho došlo k zameniteľnosti reklamy a telenákupu s inými zložkami programovej služby. Na to, aby odporca mohol konštatovať takéto porušenie, by však musel preukázať, že k zameniteľnosti naozaj došlo, čo však nepreukázal.

Navrhovateľ záverom žiadal, pokiaľ by súd dospel k záveru, že porušil svojim konaním povinnosť

uvedenú v § 34 ods. 1 zákona, o primerané zníženie pokuty. Ako dôvody uviedol, že priemerný divák je schopný rozlíšiť, že v prípade komunikátov ide o reklamu - upútavky na program, ktorý bude vysielaný, že sa nejedná o zábavný program, spravodajskú reláciu a pod.; že odporca žiadnym spôsobom nezohľadnil skutočnosť, že k prípadnému porušeniu došlo len na začiatku; že samotný odporca v rozhodnutí uvádza, že závažnosť správneho deliktu nie je taká vysoká, aby musela byť pokuta uložená v strednej prípadne na hornej hranici zákonom stanoveného rozsahu určeného pre porušenie predmetnej povinnosti, pričom z rozhodnutia je zrejmé, že výška uloženej pokuty to nezohľadňuje a to aj napriek skutočnosti, že závažnosť deliktu nie je vysoká a že neodvysielanie obvyklých oddeľovacích prostriedkov bolo spôsobené technickými problémami. Navrhovateľ namietal, že výška udelenej pokuty je jedna z najvyšších v obdobných prípadoch, poukazuje na to, že z rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, či odporca v rozhodnutí ním uvádzanú skutočnosť - prípadné technické problémy, zohľadnil a v prípade, že nie, z akého dôvodu.

3.

Odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa poukazuje na skutkové zistenia v danej veci a právnu úpravu ustanovenú v § 32 ods. 1 a v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. konštatoval, že Rada tvrdenia navrhovateľa považuje za účelové a nedôvodné. Trval na dôvodoch uvádzaných v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Záverom odporca vyslovil presvedčenie, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majú za to, že rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne a dostatočne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku.

Tvrdiac, že žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom Rady a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom, v merite veci navrhoval napadnuté rozhodnutie Rady potvrdiť.

4.

Podľa § 492 ods. 1 Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 492 ods. 1 zákona 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - S.s.p. v spojení s § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a v spojení s §§ 250 a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 662/SKO/2015, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 25.05.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danom prípade je rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, ktorým Rada v správnom konaní č. 662/SKO/2015 rozhodla tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., za čo mu uložila sankciu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 4 000,- eur.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 250 I a nasl. O.s.p.) je

posudzovať, či správny orgán ako príslušný na konanie a rozhodovanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe (v opravnom prostriedku), či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.v spojení s § 250l ods. 2).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.)

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

5.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zapisníč o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného

zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní vecí dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade postupoval v intenciách citovaných procesných právnych noriem, vo veci si zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil a dôvody svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval v súlade so zákonom.

6.

Najvyšší súd preskúmajúc napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, oboznámiac sa s administratívnym spisom a so skutkovými a právnymi stanoviskami účastníkov konania prezentovanými ich právnymi zástupcami zistil, že navrhovateľ namietal, že odporca nesprávne aplikoval citovaný predpis a znenie § 34 ods. 1 zákona vykladal spôsobom, ktorý nie je akceptovateľný v kontexte posudzovanej situácie, ako ani v kontexte garancií ústavných práv, ktorým postupom odporca porušil čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čím zasiahol do práva navrhovateľa na slobodu prejavu podľa čl. 26 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, s ktorými námietkami žalovaný správny orgán nesúhlasil a teda medzi účastníkmi je sporná otázka, či navrhovateľ odvysielanými komunikátmi naplnil skutkovú podstatu právnej úpravy ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., a či žalovaný správny orgán aplikujúc uvedenú právnu úpravu tohto zákona zasiahol do práva navrhovateľa na slobodu prejavu podľa čl. 26 v spojení s čl. 13 ods. 1 a 4 ústavy, a preto najvyšší súd zameral svoju pozornosť predovšetkým týmito právnymi otázkami.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999,

Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS

44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I. ÚS 10/98“). (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa § 31a ods. 1, 2, 5 zákona č. 308/2000 Z.z. mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a/ je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b/ je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu.

Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8.

Mediálna komerčná komunikácia musí byť zreteľne rozoznateľná od iných zložiek programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vlastná propagácia na účely tohto zákona je činnosť vysielateľa určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami; za vlastnú propagáciu sa nepovažuje oznámenie vysielateľa, ktorým informuje verejnosť o vlastnom programe.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy je zrejмый účel zákonodarca stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania programu televíznou reklamou alebo telenákupom, sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. V právnej norme § 31a ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca ustanovuje definíciu mediálnej komerčnej komunikácie tak, že

mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povest' fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a/ je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b/ je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu. Za mediálnu komerčnú komunikáciu zákonodarca označuje najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8 a súčasne stanoví, že mediálna komerčná komunikácia musí byť zreteľne rozoznateľná od iných zložiek programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. V právnej norme § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. zákonodarca definuje pojem reklamy tak, že na účely uvedeného zákona je reklamou akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. Za vlastnú propagáciu zákonodarca považuje činnosť vysielateľa určenú na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie programu televíznou reklamou alebo telenákupom za predpokladu splnenia zákonom stanovenej podmienky, že vysielanie reklamy a telenákupu bude rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby, pričom vo vysielaní televíznej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky. Zo znenia právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 34 ods. 1 uvedeného zákona teda vyplýva, že zákonodarca v skutkovej podstate tejto právnej normy ustanovuje ako základnú podmienku rozoznateľné a zreteľne oddelené reklamy a telenákupu od iných častí programovej služby a až splnením uvedenej zákonnej podmienky môže prichádzať do úvahy nezameniteľnosť reklamy a telenákupu s inými zložkami programovej služby. Teda zákonodarca v uvedenej právnej úprave podmieňuje (ne)zameniteľnosť reklamy a telenákupu ich rozoznateľným a zreteľným oddelením od iných častí programovej služby. Pri posudzovaní, či došlo odvysielaním komunikátu k mediálnej komerčnej komunikácii - reklama, telenákup, vlastná propagácia, sa musí vychádzať z obsahu a účelu predmetného komunikátu posudzujúc ho v kontexte jeho úplného odvysielania s prihliadnutím na jeho dopad na diváka, resp. poslucháča, t.j. možnosť jeho vnímania predmetného komunikátu. Aj v prípade posudzovania splnenia zákonných podmienok ustanovených v právnej norme § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností daného prípadu a individuálne posudzovať, či vysielateľ na oddelenie reklamy (telenákupu ako aj vlastnej propagácie) zvolil také zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky, ktorými zabezpečil jej rozoznateľné a zreteľne oddelenie od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby.

Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu v danej veci je zrejmé, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že predmetné komunikáty naplnili znaky reklamy, sporným však bola aplikácia právnej úpravy ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., keď navrhovateľ namietal, že odporca v danej veci aplikoval uvedenú právnu normu na základe jej rozširujúceho výkladu.

Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že zákonodarca určil vysielateľom povinnosť i/ realizovať vysielanie reklamy tak, aby bolo zjavné, že ide o reklamu a ii/ oddeliť vysielanie reklamy od iných zložiek programovej služby tak, aby priemerný recipient bol schopný odlišiť reklamu i od iných zložiek programovej služby a súčasne, že zákonodarca ďalej v citovanom ustanovení bez bližšej špecifikácie uvádza (zrejme neuvádza), aké prostriedky majú byť použité na oddelenie reklamy.

Nemohol však najvyšší súd súhlasiť s názorom navrhovateľa, že v posudzovanom prípade boli z jeho strany v rámci vysielania reklamných blokov splnené požiadavky definované ustanovením § 34 ods. 1

zákona, pretože na porušenie povinnosti nestačí, aby oddelenie vysielania reklamy a telenákupu bolo nezreteľné, porušením povinnosti uloženej týmto ustanovením je až situácia, kedy je oddelenie vysielania reklamy a telenákupu nezreteľné až takým spôsobom, že v dôsledku toho došlo k zameniteľnosti reklamy a telenákupu s inými časťami programovej služby. Na to, aby odporca mohol konštatovať takéto porušenie, by však musel preukázať, že k zameniteľnosti naozaj došlo, čo však nepreukázal.

Vychádzajúc z uvedeného vyššie, pokiaľ zákonodarca v zákonnej úprave ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. predpokladá pre vysielanie reklamy (i vlastnej propagácie programovej služby) jej oddelenie rozoznatelným a zreteľným spôsobom od iných častí programovej služby, za použitia zvukovo-obrazových alebo priestorových prostriedkov tak, aby nebola zameniteľná s inými zložkami programovej služby, bolo povinnosťou navrhovateľa pri prerušení vysielania programovej služby dňa 30.03.2015 a dňa 06.04.2015 odvysielaním predmetných komunikátov použiť také zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky, ktorými by ich oddelil od vysielaného programu tak, aby nevznikli pochybnosti o ich rozoznatelnom a zreteľnom oddelení a teda aj pochybnosti o ich (ne)zameniteľnosti od iných častí programovej služby. Posudzujúc spôsob odvysielania predmetných komunikátov v danom prípade v kontexte vysielaného programu nemožno súhlasiť s názorom navrhovateľa, že v zmysle § 34 ods. 1 zákona splnil zákonné podmienky. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu vychádza z extenzívneho výkladu citovaného ustanovenia zákona, ktoré absolútne prekračuje povinnosti uložené vysielateľom zákonom, považujúc výklad a aplikáciu citovaného ustanovenia odporcom za neudržateľnú, ktorá značne prekračuje rámec vymedzený zákonodarcom a rozhodnutím sú ukladané navrhovateľovi nové povinnosti, ktoré zákon nepredpokladá. Najvyšší súd tvrdenie navrhovateľa považoval za účelové.

7.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, že Rada v danom prípade zasiahla do jeho základného práva, ako vysielateľa, na slobodu prejavu v zmysle čl. 26 v spojení s čl. 13 ústavy zaručujúceho ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu, súhlasiac však s jeho tvrdením, že pre ústavne konformný výklad a aplikáciu ustanovenia § 34 ods. 1 zákona (ako zákonný podklad pre obmedzenie práva navrhovateľa) je potrebné, aby bola dodržaná proporionalita medzi sledovaným legitímnym cieľom obmedzenia a prostriedkami a formou, akou sa obmedzenie realizuje; pri obmedzovaní práva je vždy potrebné prihliadnuť aj na všeobecné podmienky obmedzenia práv podľa čl. 13 ústavy; opatrenia vyžadované od vysielateľov nemôžu byť zjavne neproporcionálne k cieľu sledovanému zákonom.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky vyplýva, že je v právomoci štátu

zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto obmedzujúca právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodnú uvedenú námietku navrhovateľa. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj autorov audiovizuálnych diel zachovaním integrity týchto diel.

8.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že Rada mu ako vysielateľovi uložila neprimerane vysokú pokutu a žiadal jej zníženie, najvyšší súd sa nemohol stotožniť ani s touto jeho námietkou a jeho žiadosti na zníženie pokuty vyhovieť.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: a/ upozornenie na porušenie zákona, b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona, c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, d/ pokutu, e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319,- eur do 165 969,- eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- eur do 49 790,- eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy a skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu mal najvyšší súd preukázané, že navrhovateľ za porušenie povinnosti podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. bol v minulosti sankcionovaný už viackrát, o čom svedčia rozhodnutia, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporca poukázal. Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súčasne náležite výšku uloženej pokuty odôvodnil zaoberajúc sa jednotlivými zákonnými požiadavkami v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Zákonodarca v právnej úprave ustanovenej v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. stanovil rozpätie výšky pokuty od 3 319,- eur do 165 969,- eur za porušenie podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu. Pokiaľ odporca uložil navrhovateľovi ako vysielateľovi pokutu vo výške 4 000,- eur za odvysielanie dňa 30.03.2015 dvoch komunikátov, ktorými boli upútavky na programy Kredenc a Chart show a za odvysielanie dňa 06.04.2015 dvoch komunikátov, ktorými boli upútavky na programy Búrlivé víno a Need for Speed, ktoré naplnili znaky reklamy podľa § 32 ods. 1 v spojení s § 37a ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii (vlastná propagácia) a výšku spodnej hranici zákonného rozpätia pokuty za uvedené porušenie právnej povinnosti zákonodarca stanovil 3 319,- eur, odporca uložil navrhovateľovi pokutu za viacero skutkov na spodnej hranici zákonného rozpätia pokuty.

V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti navrhovateľa, že právne posúdenie porušenia právnej povinnosti účastníkom konania (odvysielanie komunikátov majúcich znaky reklamy bez toho, aby boli na začiatku zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby) a ukladanie sankcie za zistené porušenie patrí do výlučnej kompetencii správneho orgánu - Rade pre vysielanie a retransmisii. Zákonodarca umožňuje ingerenciu súdu do právneho posúdenia porušenia právnej povinnosti účastníkom konania a uloženia výšky sankcie len v zákonom rámci súdneho prieskumu (§ 245 ods. 2 O.s.p.), keďže opačný postup by spôsobil zásah súdu do rozhodovacej právomoci správneho orgánu, čo nie je prípustné. Najvyšší súd v danej súvislosti upriamuje pozornosť tiež na to, že povinnosťou súdu v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je posúdiť, či postup a rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo zo zákonného rámca, či skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia boli zadovážené zákonným spôsobom a či úsudok správneho orgánu je v súlade s logickým a racionálnym uvažovaním.

Vychádzajúc z uvedeného ako aj zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ak Rada na základe zákonného zmocnenia v danom prípade zistila, že navrhovateľ svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu porušením právnej povinnosti ukladanej mu zákonom o vysielaní a retransmisii, za čo mu uložila sankciu - pokutu, skutkové zistenia zdokumentovala a tieto sa stali podkladom pre jej rozhodnutie, ktoré aj náležite odôvodnila, najvyšší súd považoval jej postup a rozhodnutie za súladné so zákonom.

Vzhľadom k uvedenému vo vzťahu k námietkam navrhovateľa najvyšší súd konštatuje, že Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona o vysielaní a retransmisii podľa uvedeného zákonného ustanovenia - § 34 ods. 1, ako aj dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúvanom rozhodnutí. Najvyšší súd taktiež dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci. Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhovieň jeho odvolacieho návrhu. Súčasne podľa názoru súdu sa Rada nedopustila v konaní takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1 S.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a s § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.